

[Korsgaard.]

betragter Statsbanerne som en Institution tilhørende Samfundet, saa man ikke gaar ud i den Slags Urimeligheder. Den Smule, man faar i Indtægt, betyder, naar det kommer til Stykket, intet for Statsbanerne, men for den enkelte, som rammes af denne voldsomme Afgift, kan det godt betyde noget.

I denne Forbindelse vil jeg gerne nævne Problemet Krigsforsikring. Det er jo et Problem, man nu ogsaa maa regne med i Forbindelse med Statsbanerne. Jeg vil gerne henstille, om man ikke kunde ordne det saaledes, at Krigsforsikringen blev obligatorisk, men at det saa eventuelt blev indregnet i Godstaksterne. Det er forfærdelig vanskeligt for de Tusinder og atter Tusinder af Kunder, som Statsbanerne nu engang har, selv at sørge for Krigsforsikringen, og hvis de undlader Forsikringen og saa mister Varerne, kan Tabet blive ret føleligt for de paagældende. Men det hører naturligvis ogsaa til de Ting, som kan behandles i et Udvalg.

Hovedsagen er, som jeg allerede har sagt, at skaffe Penge, og naar man vil det, maa der jo være nogen, der skal betale Pengene, og dér bliver saa Spørgsmaalet, om den Fordeling, der her foretages, for saa vidt til en vis Grad efter en Lineal, er rigtig. Her vil jeg gerne, ganske vist ud fra helt andre Synspunkter end de to foregaaende ærede Ordførere, sige nogle Ord specielt om Københavns Oplandskommuners Forhold. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet sagde, at Beboerne her skulde være Statsbanerne taknemmelige, fordi Statsbanerne har kostet 5 Mill. Kr. paa at lave de Baner. Jeg ved ikke bedre, end at Samfundet som Helhed gjorde det i Forventning om, at Banerne i sig selv var en god Forretning. Ja, jeg ved ikke — jeg burde rimeligvis vide det —, hvor rentabel Nærtrafikken er, men jeg kan daarlig tro, det er nogen daarlig Forretning. Vil man se det ud fra rent forretningsmæssige Synspunkter, vil jeg da tværtimod tro, at det er noget af det forholdsvis bedste, vi har. Men, som sagt, naar man ofrede de Penge, var det netop — det var det i hvert Fald for mit Vedkommende — i høj Grad for at skabe en vis Tilstand omkring København: af samfundsmæssige Grunde ønskede man en ret stor Udflytning, og paa det daværende Tidspunkt fremmedes denne Udflytning derved, at der var en væsentlig lavere Skat i flere af Oplandskommunerne end i København, men naar Folk saa skulde overveje, om det kunde betale sig for dem

at flytte ud, maatte de naturligvis tage Udgiften til Abonnementskort med i Betragtning. Ved senere Skattelovgivning har man imidlertid gennem Erhvervsbeskatningen — bortset fra Gentofte, hvor den gælder særlige Regler — ophævet den skattemæssige Fordel, og senere igen har man nedsat Rejsehypigheden adskilligt og har maattet gøre det, det er der ikke noget at sige til. Men man har altsaa faaet Mennesker i store Mængder til at bekoste Bygning af Huse ude i disse Kommuner, og saa mener man dog i given Situation uden videre at kunne hævde, at der er intet som helst at sige til, at de paagældende Mennesker nu skal betale højere Biletpriser, ja, jeg maa endda forstaa det saaledes, at saavel den ærede Ordfører for Socialdemokratiet som, og maaske i særlig Grad, den ærede Ordfører for Venstre mente, at den foreslaaede Forhøjelse var alt for ringe.

Jeg mener ganske bestemt tværtimod, af de Grunde, jeg her har nævnt, og af en Grund til: at Københavns Sporveje endnu ikke har forhøjet sine Priser. Jeg maa nemlig meget bestemt hævde, at Statsbanernes Nærtrafik maa ses under Synsvinklen Sporvejstrafik og ikke under Synspunktet Jernbanetrafik. Jeg maa under alle Omstændigheder finde det rimeligt, at saa længe Københavns Kommune ikke anser det for nødvendigt at forhøje sine Takster, bør Statsbanerne heller ikke forhøje sine Takster for Nærtrafikken. Men det er blot en Henstilling; om man faar noget ud af den, faar Tiden jo vise.

Der er indført visse Smaaelskværdigheder, om jeg saa maa sige, i Lovforslaget. Man er tilbøjelig til at hæfte sig ved det, man tidligere selv har beskæftiget sig med — de gode Gerninger stammer dog som bekendt først og fremmest fra en selv —, og jeg skal da nævne, at da 14 Dages Returbillet — som vist for Resten er 16 Dages — blev indført, blev det af mig betegnet som en modbydelig Klassebestemmelse af den Slags, som man kunde befrygte, dengang man ikke havde nogen Samlingsregering. Det blev jo ganske skamløst sagt, at Reformen skyldtes, at de, der gennem Ferieloven fik en vis Ferie, skulde ogsaa have Adgang til at udnytte den paa en samlet Returbillet. Men de Overklassemennesker — for at bruge et særlig væmmeligt Udtryk om dem —, der holdt Ferie om Vinteren, maatte ikke have denne Fordel, noget i sig selv fuldkommen urimeligt. Det økonomiske Tab, om man saa maa kalde det, som en saadan Foranstaltning giver D. S. B., falder fornuftigvis i Sommertiden, saa at